

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3218/2020
18.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Марко Станковић, адвокат из ..., против туженог ЈКП за превоз путника „Аутотранспорт – Панчево“ из Панчева, чији је пуномоћник Саша Левнајић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2085/19 од 03.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 18.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2085/19 од 03.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 90/18 од 14.05.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца АА и обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између припадајуће и исплаћене накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора у периоду од 01.04.2015. године до 31.12.2017. године, на име разлике између припадајуће и исплаћене накнаде трошкова уз исхрану у току рада у периоду од 01.04.2015. године до 31.12.2017. године и на име разлике између припадајуће исплаћене зараде за обављени рад и време проведено на раду (рад дужи од радног времена) у периоду од 01.04.2015. године до 31.12.2017. године исплати појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом почев од датума њихове доспелости па до исплате, ближе наведене у садржају овог става. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца ББ и обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између припадајуће и исплаћене накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора у периоду од 01.04.2015. године до 31.12.2017. године, на име разлике између припадајуће и исплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада у периоду од 01.04.2015. године до 31.12.2017. године и на име разлике између припадајуће и исплаћене зараде за обављени рад и време проведено на раду (рад дужи од радног времена) у периоду од 01.04.2015. године до 31.12.2017. године исплати појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом почев од дана њихове доспелости па до исплате, ближе означене у садржају овог става. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле ВВ и обавезан тужени да тужиле на име разлике између припадајуће и исплаћене накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора у периоду од 01.04.2015. године до 31.12.2017. године, на име разлике између припадајуће и исплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада у

периоду од 01.04.2015. године до 31.12.2017. године и на име разлике између припадајуће и исплаћене зараде за обављени рад и време проведено на раду (рад дужи од радног времена) у периоду од 01.04.2015. године до 31.12.2017. године исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом почев од дана њихове доспелости па до исплате, ближе означене у садржају овог става. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 224.561,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2085/19 од 03.09.2020. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Основног суда у Панчеву П1 90/18 од 14.05.2019. године, а жалба туженог одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Против другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и због битне повреде одредаба парничног поступка.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 441. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст.1. и 3.), осим из члана 404. овог закона.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овој парници тужиоци су тражили исплату разлике мање исплаћене зараде, мање исплаћене накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора и накнаде трошкова за исхрану у току рада, при чему означена вредност спора за АА износи 159.748,92 динара, за тужиоца ББ износи 155.240,13 динара и за тужиљу ВВ износ од 133.036,26 динара.

У конкретном случају се не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (када је ревизија увек дозвољена), јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, нити је ревизија поднета на основу члана 404. истог закона, па како вредност предмета спора

побијеног дела правноснаже пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у изреци овог решења.

**Председник већа-судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић